

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 2-го скликання від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30
2. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України» від 11 квітня 2013 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.
3. Постановление Европейского суда по правам человека по делу «Сергей Кузнецов (Sergey Kuznetsov) против Российской Федерации» от 23 октября 2008 г. URL: <http://base.consultant.ru/cons/cgi/online>.
4. Избранные решения Европейского суда по правам человека. Статья 11 Европейской конвенции о защите прав человека и основных свобод. Часть 2. Свобода собраний. Москва, 2009. С. 7–8.
6. Мельник Р.С. Право на свободу мирных зібрань: теорія і практика. Київ, 2015. 168 с.
7. Seidel, Gerd Handbuch der Grund- und Menschenrechte auf staatlicher, europäischer und universeller Ebene. Eine vergleichende Darstellung der Grund- und Menschenrechte des deutschen Grundgesetzes, der Europäischen Menschenrechtskonvention von 1950 und des Internationalen Pakts über bürgerliche und politische Rechte von 1966 sowie der Entscheidungspraxis des Bundesverfassungsgerichts und der zuständigen Vertragsorgane. Baden-Baden, 1996. – S. 117.

РОЛЬ УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ У МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Мазур М. І. здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Хальота А.І.**

Україна як правова держава має принцип пріоритетності прав та свобод людини, визнання їх найвищими цінностями, гарантування та належне їх забезпечення. Але на сьогодні проблема реалізації та захисту прав і свобод є досить актуальною та набула глобального значення, через що і вийшла на перше місце у міжнародній системі критеріїв оцінювання рівня розвитку демократії у певній державі та суспільстві на земній кулі [1, с.94]. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком будь-якої держави.

Зокрема, стаття 55 Конституції України передбачає право кожного захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань таким основними формами захисту прав особи є: 1) захист прав органами публічної влади; 2) захист прав громадян громадськими об'єднаннями; 3) самозахист прав людиною, що включає в себе: звернення в державні органи та органи місцевого самоврядування; оскарження дій (бездіяльності) посадових осіб, що порушують права громадян; звернення в засоби масової інформації та правозахисні

організації, громадські об'єднання; звернення в міжнародні органи із захисту прав людини. [2, с.20]

В даний час в Україні діє багато органів, спрямованих на охорону прав та свобод людини і громадянина. До них належать адміністративні органи захисту прав, судовий контроль і прокурорський нагляд. Але діяльність зазначених механізмів у даній сфері є недостатньо ефективною та не має позитивних змін. Істотно вплинути на поліпшення ситуації, що склалася може вдосконалення правових та інституційних засад діяльності інституту Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, приведення їх у відповідність до європейських стандартів. Тому, на мою думку, інститут Уповноваженого може бути тим незалежним та дієвим позасудовим способом захисту прав і свобод людини та громадянина, який зможе реально вплинути на ситуацію із захистом та дотриманням прав. Згідно статті 1 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» саме Уповноважений здійснює парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі та у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. [3]

В механізмі захисту прав людини його роль дуже значна, оскільки Уповноважений відіграє першочергове значення у забезпеченні прав особи поміж інших органів держави та громадських організацій. У ч. 2 ст. 55 Конституції України закріплена гарантія, що кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. У цьому і полягає демократичність такого правового інституту, а його відкритість, незалежність та доступність для усіх верств населення сприяють тому, що він отримав розгорнуте визначення у системі правозахисних механізмів нашої країни. Його справедливо вважають важливим фактором зміцнення правопорядку та законності в країні, який підкреслює пріоритетність людини перед державою [4].

Для виконання передбачених законом функцій Уповноважений наділений широким комплексом прав, а саме: невідкладного прийому Президентом України, Головою Верховної Ради України, Прем'єр-міністром України, Головами Конституційного, Верховного та Вищих спеціалізованих судів України, Генеральним прокурором України, керівниками інших державних органів, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, їх посадовими та службовими особами; безперешкодно відвідувати будь-які органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, в тому числі місця тримання затриманих, установи пенітенціарної системи, психіатричні лікарні, опитувати осіб, які там перебувають, та отримувати інформацію щодо умов їх тримання; запрошувати посадових та службових осіб, громадян України, іноземців та осіб без громадянства для отримання від них усних або письмових пояснень щодо обставин, які перевіряються по справі; знайомитися з документами, у тому числі таємними, в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, об'єднаннях громадян, на підприємствах,

установах, організаціях, органах прокуратури, включаючи справи, які знаходяться в судах; бути присутнім на засіданнях судів усіх інстанцій, у тому числі на закритих судових засіданнях, за умови згоди суб'єкта права, в інтересах якого судовий розгляд оголошується закритим, особисто або через свого представника брати участь у судовому процесі у випадках і порядку, встановлених законом, а також звертатися до суду із заявами про захист прав і свобод людини і громадянина, які за станом здоров'я або з інших причин не можуть цього зробити самостійно.

Отже, інститут Уповноваженого має вагоме значення у системі конституційних державних органів, як незалежний і необхідний правовий інститут у національній системі захисту прав людини. Проте, є певні проблеми, які заважають Уповноваженому в повній мірі здійснювати свої функції щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, але удосконалення механізмів реалізації прав і свобод людини, дії та дієвості права, слугують створенню надійних гарантованих можливостей щодо захисту прав і свобод в умовах подолання економічної, соціальної та духовної криз. [3]

Список використаних джерел:

1. Дворкін Роналд. Серйозний погляд на права / Роналд Дворкін ; пер. з англ. А. Фролкін. – К. : Основи, 2001. – 519 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР: за станом на 29.10.2015 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини: Закон України від 23.12.1997р. № 776/97 – ВР: за станом на 01.01.2015 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
4. Зелінський І.Л. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини: аналіз правової регламентації діяльності та шляхи її удосконалення. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/3_-SND_2010/Pravo/58208.doc.htm

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ОСВІТУ МЕШКАНЦЯМИ ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ

Майнін С.С., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Сьох К.Я.**

Право на освіту – одне з базових прав, закріплених в Конституції України. У ст. 53 Основного Закону прописано, що кожен громадянин має право на освіту. Однак, можливі й випадки, коли для реалізації цього права створюються перепони. Така ситуація склалася на Сході України. Через окупацію частини Луганської та Донецької областей мешканці цих територій фактично позбавлені права отримати освіту і відповідні підтверджуючі документи встановленого